

Toespraak symposium 1 oktober 2021, R. Dufour

1. Welkom. Fijn jullie, medestrijders voor een beter drugsbeleid hier te zien, en evenzeer welkom aan wie ons digitaal volgt. In deze fraaie zaal die ons gratis en voor nop inclusief drank en hapjes ter beschikking is gesteld door **Duncan Stutterheim**, lid van onze Raad van Advies en grote man van de Amsterdam Toren. Dank Duncan!

SDB 25 jaar. 25 jaar nota's, rapporten, petitie's, symposia en discussies. Een schijnbaar hopeloze onderneming. Maar zoals Willem van Oranje, vader des Vaderlands ons voorhoudt: "Het is volstrekt niet nodig te hopen om te ondernemen, noch te slagen om te volharden".

2. Volharding blijft nodig. Want het drugsbeleid in ons land staat er beroerd voor. Nog steeds wordt de kweek van cannabis voor coffeeshops niet toegestaan. Met alle criminaliteit van dien. Wereldwijd echter wordt ons cannabisbeleid links en rechts ingehaald. Eerst door Uruguay -ere wie ere toekomt- vervolgens door Canada en steeds meer staten in de VS.

De overige drugs blijven echter verboden, daar net zoals hier. Niet dat het wat helpt. Dat steeds meer laboratoria voor xtc en amfetamine worden opgerold en dat in de haven van Rotterdam steeds meer cocaïne wordt ontdekt, dat alles wordt ons trots bericht. Maar dat de prijs en verkrijgbaarheid van de drugs onverstoort gelijk blijven: daarover horen we niks.

3. Terwijl het daar nu juist om gaat. Het is het hele doel van de Opiumwet. Niet voor niets luidt het motto van dit symposium: "**Drugsprobleem: oorsprong en oplossing**".

Want de Oorsprong lijkt wel vergeten. Laten we die eens opduikelen. Alles begint met een simpele transactie van koop en verkoop. De producent van drugs, de verkoper en de gebruiker van drugs zijn blij met elkaar en berokkenen geen schade aan derden. Tot zover is er dus geen sprake van een delict, hooguit dat de koper enig risico met zijn gezondheid aanvaardt. Je zou zeggen: dat gaat alleen hem of haar aan.

Nu echter komt de overheid tussenbeide en zegt 3 dingen: 1-“drugs zijn zo verschrikkelijk gevaarlijk dat gebruikers al gauw veranderen in verdwaasde junkies, 2 - wij achten onze volwassen burgers te dom of te slap om er af te blijven of althans er beheerst mee om te gaan, -burgers die overigens wèl het landsbestuur mogen kiezen, gevaarlijke sporten mogen beoefenen of autorijden en 3 - daarom gaan we productie, handel en bezit van drugs verbieden en zwaar bestraffen zodat men er niet aan kan komen”.

Laten we alle drie deze veronderstellingen eens toetsen aan de werkelijkheid. Eerst het derde punt.

In het jaar 2000 organiseerden de VN in New York een wereldwijde conferentie over drugsbeleid. Het motto luidde: “A drugfree world: we can do it”. Oftewel: een wereld zonder drugs, dat kunnen we bereiken. 10 Jaar later kwamen alle landen wederom bij elkaar om de beleidsresultaten te evalueren. Niemand durfde meer dat eerdere motto in de mond te nemen; iedereen zag dat het een illusie was. Drugs laten zich niet wèg-verbieden, nergens ter wereld. Zo zijn ook in ons land drugs overal te koop, als je de weg weet kun je ze zelfs netjes door een koerier 24/7 laten bezorgen.

Nu het eerste en tweede punt: zijn drugs zo verschrikkelijk en kunnen we er niet mee omgaan. In de loop van de 40-50 jaar van de Drugsoorlog hebben miljoenen burgers van ons land drugs gebruikt, zo’n kwart van de bevolking cannabis, 10% xtc en 5% cocaïne. Incidenteel, een korte periode of langdurig. Slepen zich hier nu massa’s junkies langs de straten? Welnee. Zo’n 40 à 50.000 drugsgebruikers roepen hulp in vanwege hun gebruik. Vergelijk dat es met alcohol: daar zijn het er 10x zoveel. Aan tabak gaan 100x meer rokers dood dan drugsgebruikers aan hun drugs. Dat alles volgens de Nationale Drugsmonitor van het Trimbos. De gezondheidsproblemen rond drugs zijn dus bescheiden vergeleken met alcohol en tabak, de gebruikers gaan er over het algemeen beheerst mee om. En dat ondanks het ontbreken van kwaliteitscontrole, etikettering en objectieve voorlichting.

Dat is de gezondheidskant van het drugsprobleem. Drugs zijn het kleine broertje van de 3 roesmiddelen. Radicaal anders ligt dat bij het zog. onbedoelde neveneffect. Want het kunstmatige criminaliseren van deze gezondheidskwestie leidt tot een steeds machtiger en grimmigere criminaliteit. Die groeit onze samenleving boven het hoofd. **Willem Backer**, strafrechtadvocaat te Rotterdam vertelt daarover uit eigen praktijkervaring.

Weer miljoenen erbij voor de bestrijding? Het is de gevolgen bestrijden met het middel dat ze nu juist veroorzaakt, oftewel hozen met de kraan open. Wie gelooft er nog echt in? In arren moede doet men nu een beroep op de gebruikers: gebruik asjeblief niet meer want daarmee voedt je de drugscriminaliteit. Fout! De gebruiker begaat geen misdaad, het is de overheid die er een crimineel systeem op bouwt, op basis van veronderstellingen die stuk voor stuk ondeugdelijk zijn gebleken.

Kortom: de tot dusver gevoerde strategie is mislukt, uitzinnig criminogeen en ook nog es prijzig: zo'n 3 à 4 miljard per jaar volgens minister Grapperhaus. Met daar bovenop al dat menselijke leed. Kortom, het is de hoogste tijd om de bewijslast nu eens om te draaien: Waarom willen politici zo uit alle macht doorgaan met de Drugsoorlog? Argumenten zijn er niet meer, dus overwin uw angst en vindt de moed voor de **Oplossing**: een nieuwe strategie.

Een die drugs toelaat maar nu met écht effectieve drempels voor de verkrijgbaarheid. Met kwaliteitstoezicht en objectieve voorlichting. Die drugs bevrijdt van de aantrekkingskracht van het verbodene. Die zorgt voor zindelijke productie zonder afvaldumpingen. Dat betekent niet dat bijvoorbeeld de Moedige moeders niet meer kunnen blijven vechten tegen drugs, natuurlijk niet. Maar zij en anderen kunnen zich dan puur en alleen beperken tot de gezondheidsrisico's.

Een nieuw beleid dat de drugscriminaliteit in zijn kern aantast. De binnenlandse illegale markt valt weg, en dan kun je doorvoer en export effectiever bestrijden. Er wordt wel gezegd dat Nederland dan nog meer dan nu een magneet wordt voor drugshandelaren? Maar waarom zouden die nu juist naar het enige land komen waar ze niks meer verdienen aan de binnenlandse markt? Het ligt toch veel meer in de rede dat ze Nederland gaan mijden als de pest?

Deze andere aanpak kán ook best. Er is al ruim voldoende bewijs voor. Onze coffeeshops, de legale verstrekking van heroïne aan zware gebruikers, het testen van pillen en andere verzachtende maatregelen hebben niet geleid tot meer gebruik en verslaving dan in de strengere landen om ons heen.

Voor xtc hebben wij een model voor productie, verkoop en aanschaf uitgewerkt. Het borduurt voort op eerdere studies, recentelijk die onder auspiciën van Jellinek. **Martinus Stollenga** zal het uiteenzetten. Hetzelfde model kan gaan gelden voor amfetamine en cocaïne. Als we dan ook nog de

kweek van cannabis voor coffeeshops regelen– niet nog eens jaren doorsukkelen met dat krakkemikkige experiment, maar meteen het wetsontwerp van D66 aannemen dat nu al 4 jaar bij de Eerste Kamer ligt– hebben we dan het overgrote deel van de drugs onder controle gebracht. Wat overblijft is een gezondheidsvraagstuk van goed beheersbare omvang.

Vervolgens geeft– in afwijking van ons programma– **Joost Sneller**, drugsspecialist van de D66-fractie in de Tweede kamer zijn visie daarop en bericht hij over de laatste stand van zaken rond het wetsontwerp

Na de pauze bekijken we drugs in breder verband. Alle drie groepen roesmiddelen: alcohol, tabak en drugs hebben gezondheidsrisico's. Je neemt ze tenslotte niet voor je gezondheid. Werkgroepen van de beste experts uit Nederland, Frankrijk en Engeland hebben onafhankelijk van elkaar ranglijsten gemaakt van de risico's. Cocaïne en heroïne staan ongeveer bovenaan samen met alcohol en tabak. Andere veelgebruikte drugs zijn minder schadelijk.

Vanwege deze vergelijkbaarheid ligt het naar onze mening voor de hand na te denken over een meer gelijksoortig beleid voor alle drie: een integraal roesmiddelenbeleid. Voordelen zijn dat daardoor in de publieke opinie de risico's van alcohol en tabak ernstiger worden genomen, en die van drugs reëler worden beoordeeld. Dit zou inhouden: geen verbod, wel verstandige drempels om te makkelijk gebruik in te nemen.

Voor alle drie geldt momenteel dat de productie en handel in handen zijn van op winst gerichte legale en -voor drugs- illegale bedrijven. **Wim van Dalen**, directeur van STAP belicht de problemen die daardoor worden veroorzaakt om tot drempels te komen zoals die voor alcohol ondermeer door de WHO worden aanbevolen.

En tenslotte is het woord aan **August de Loor** van Adviesburo Drugs, wie kent hem niet, als pionier betrokken bij zowat alle verbeteringen die in de loop van jaren tot stand zijn gekomen. Puttend uit zijn rijke ervaringen daarbij belicht hij de noodzaak om bij de uitwerking van legalisatie de gebruikers te betrekken.

Na zijn betoog komt er volop ruimte voor plenaire discussie onder leiding van ons bestuurslid **Fleur Woudstra**. Het geheel wordt afgesloten om 16.30 uur met daarna een borrel. Ik heb er hoge verwachtingen van!
